

عنوان مقاله:

شیوه، روش و ماهیت تنبیه در حکایات قرآن

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی علوم انسانی، روانشناسی و علوم اجتماعی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

محمدحسین مردانی نوکنده - دکترای فلسفه - مدرس دانشگاه گلستان

عباس عنایتی - کارشناس ارشد علوم قرآن و حدیث

خلاصه مقاله:

مقصود از تنبیه، اتخاذ روشی است که به وسیله آن فرد را نسبت به رفتار نادرست و زشت خود آگاه نمود و او را از بدی و کجی بازداشت. داستان های قرآن، با طرح روش های تنبیهی در صدد است تا انسان ها را به یادآوری، تفکر و عبرت آموزی وادارد. روش ها و شیوه هایی که قرآن کریم در داستان های عبرت آموز خویشبیا می دارد، انسان ها را در رسیدن به هدف و پیمودن راه کمال یاری می بخشد. سوال اصلی در این نوشتار پژوهشی آن است که ماهیت تنبیه، شیوه ها و روش آن در حکایات و داستان های قرآن چیست؟ روش تحقیق، کتابخانه ای و بهره گیری از نتایج دستاوردهای پژوهشی و تحقیقات صورت گرفته در این موضوع می باشد. هدف اصلی، پاسخ گویی به چستی و ماهیت تنبیه، روش و شیوه آن در حکایت های عبرت آموز قرآنی باشد. نتیجه اصلی مستخرج از مقاله عبارتند از: تنبیه روشی اصلاحی و بازدارنده است که می بایست بانهایت دقت و ظرافت بکار گرفته شود تا تاثیر لازم خود را که همان غفلت زدایی و اصلاح فرد و جامعه خاطیاست، را ببخشد.

کلمات کلیدی:

قرآن، تنبیه، حکایت، غفلت زدایی و عبرت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/436343>

